

Kirjekaveri

Pudotan valkean kirjeen tottuneesti postilaatikosta sisään. Postimerkki vilahtaa silmistäni pimeyteen, jättäen vain kirkkaan punaisen kirsikan kuvan silmiini. Se on aina yhtä jännittävää, vaikka olen pudottanut satoja kirjeitä tuohon laatikkoon. Kuluisi ehkä pari viikkoa, sitten jännitys kävisi kärsimättömäksi. Se päivä, kun näen eteisen lattialla tutun kirjekuoren, on valehtelematta kuukauteni paras hetki. Minulla on kirjekaveri. Kirsikka. Olemme lähettäneet kirjeitä toisillemme joitakin vuosia. En tiedä hänestä mitään, sillä emme juttele itsestämme niin. Kirjoitamme haaveistamme, elämästä, kuolemasta, historiasta, tulevaisuudesta ja peloistamme. Tiedän hänen syvällisistä ajatuksistaan, halusta parantaa maailmaa ja hänen epätoivostaan tulevaisuutta kohtaan. Kirje, jonka lähetin tänään, oli erilainen. Lopetin kirjeeni toiveeseen, että tietäisin hänestä jotain, mikä auttaisi minua kuvittelemaan hänen kasvonsa.

Kaksi viikkoa oli kulunut, enkä ollut saanut odottamaani postia. Aina silloin, alan kuvitella kaikkea kauheaa, mitä hänelle on saattanut tapahtua. Odotin vielä muutaman päivän, ennen kuin annoin itselleni luvan huolestua. Oli kulunut jo kolme viikkoa. Ahdistuin toden teolla. Mitä jos kirjeeni on hukkunut postissa? Kirjoitan vain uuden ja odotan. Tein niin. Elämäni pisin kuukausi. En ollut kuullut hänestä mitään.

Kuljin koulusta kotiinpäin. Astelin hiljalleen musiikin viedessä minut ajatusteni syvyyteen. Aloin kuvittelemaan, miltä tuntuisi, jos minä ja Kirsikka asuisimme samassa kaupungissa, kävisimme samaa koulua, kulkisimme yhdessä ja nauraisimme. Hautauduin syvälle mietteisiini ja istahdin penkille. Hivelin sormellani kylmää, vaaleaa puupenkkiä. Sen maali oli hapertunut ja joku oli piirrellyt siihen kuvioita tai nimikirjaimia. Silmäni pysähtyivät uurteisiin, jossa oli selkeästi kaksi kirsikkaa kiinni toisissaan. Olin lumoutunut. Hassua, etten ollut ennen huomannut sitä, vaikka se on minun lempipaikkani kaupungissa.

Kaupassa käydessäni huomasin, että kirsikat olivat alennuksessa. Päätin ostaa niitä. Laahustin eteenpäin kaupungin katuja kirsikkapussi kädessäni pureskellen kirsikan kiveä hajamielisesti. Vastaan käveli joku, jolla oli kirsikkapaita. Jäin tuijottamaan häntä, hän tuijotti minua. Lopulta tajusin kääntää katseeni ja kävelin nolona eteenpäin. Mieleni teki kirjoittaa Kirsikalle tästä kaikesta. Törmään hänestä muistuttaviin asioihin kaikkialla. Sitten kuitenkin muistin, etten voinut tehdä niin ja mieleni tummui jälleen. Tunsin niskassani pisaroita. Käänsin kasvoni sateeseen ja annoin niiden heliä ihoani.

Hyräilin hiljaa lempilaulujani matkalla kotiin. Ne kaikki olivat Kirsikan ehdottamia. Paine ja tyhjiys puristivat sisintäni yhtä aikaa. En ollut oma itseni enää. Kaipasin Kirsikkaa ja huoli hänestä oli raastavaa. Hän oli ollut ainut, jolle olin voinut kertoa asioistani. En hävennyt mielipiteitäni ja ajatuksiani. En voisi kuvitella kertovani sellaisia asioita kenellekään muulle, ikinä.

Kun pääsin kotiin, kyneleet olivat aloittaneet loputtoman virtansa. Kietouduin peittoon, laitoin valot pois ja aloin tuijottamaan pimeyteen. Musiikki soi hiljaa, minä olin hiljaa. Ainostaan niiskuttamiseni rikkoi hiljaisuuden painavan hengityksen. Yritin parantaa oloani toistelemalla itselleni, ettei kukaan, jota en ollut tavannut, voi rikkoa sydäntäni. Tiesin kuitenkin, etten koskaan tule uskomaan niin.

Ovikellon soiminen herättää minut unesta. Kömmin ovelle ja jään odottamaan hiljaa. Tällä alueella liikkuu epämääräistä sakkia, joten en pidä ovien availusta. Hiljainen, epäröivä ääni kuiskaa: "Durio" Avaan oven tietäen, ettei kukaan muu kuin hän voisi kutsua minua sillä nimellä.

Kätemme ovat lämpimät toisiaan vasten. Huoneen hämärä kietoo meidät piiloon kaikelta muulta. Erotan hänen kauniit kasvonsa, varjot korostavat valoa ja näen hänen silmiensä tuikkeen. Katsomme toisiamme hiljaa, vakavana, mutta silmämme keskustelivat. Emme tarvitse mitään muuta. Kaikki on tässä hetkessä. En halua tietää hänestä mitään. Hänen mysteerisyytensä on kiehtovampaa kuin mikään milloinkaan. Hetki sitten hän ilmestyi ovelle. Tiesin siinä hetkessä, että hän on se, jota olen odottanut. Tyhjyys sisimmästäni oli kadonnut siinä hetkessä, kun halusin häntä tiukasti. Hänen hiusensa huumaava tuoksu sai sydämeni pamppailemaan. Siinä, että hän oli vain ilmestynyt kotiini, ei ollut mitään ihmeellistä. Luulin, että olimme eri puolilla maailmaa, että hänelle olisi sattunut jotain tai hän ei enää halunnut pitää yhteyttä minuun. Mutta silti siinä hetkessä, kun näin hänet, missään ei ollut mitään ihmeellistä. Hän kuuluu luokseni, me kuulumme toisillemme. Kirsikka. En edes tiedä haluanko tietää hänen oikeaa nimeään.

Laura Leppä

Mäntän lukio